

Boykot !

Boykot gerek hareketimiz gerekse de tarihsel olarak devrimciler açısından ağırlıklı olarak seçim tartışmalarına ilişkin bir siyasi tavrı ifade etmekteydi. Bunun yanı sıra tarihsel olarak Güney Afrika'daki apartheid sistemine ve işgalci İsrail siyonizmine karşı mücadelenin de önemli bir mevzisi olageldi. Daha önce Gezi İsyanı sürecinde eylemcilere kapılarını açmayan çeşitli firmalara yönelik boykot çağrıları olsa da bugün içerisinde bulunduğumuz siyasi kutuplaşma içerisindeki boykot çağrıları niteliksel olarak farklı bir boyut kazanıyor.

Öğrenci gençliğin akademik boykot ve daha sonrasında tüketim boykotu olarak başlattığı eylem çağrısı rejim karşıtı halk kitlelerinde geniş bir çağrı buldu ve CHP'yi de el yükseltmek zorunda bıraktı. Sonuç olarak 2 Nisan Türkiye çapında genel bir tüketim boykotuyla sonuçlanırken sosyal medya üzerinden rejim ile palazlanan veya iş tutan sermaye grupları geniş bir şekilde teşhir edildi. Boykot pratiği bu özgülde iki noktada ele alınabilir.

1.) İlk noktayı ekonomik boyut olarak ele almak mümkün. Türkiye bir Küresel Kuzey ülkesi değil ve ucuz emeğe ve sömrüye dayanan ihracat ülke ekonomisi açısından belirleyici bir kalem fakat tüketim yine de ülke ekonomisinin önemli bir kalemi. Örneğin GSYH'nin %60'ını hanehalkı oluşturuyor. Uzun bir süredir Türkiye açısından kapitalist büyümede tüketim önemsiz sayılamayacak önemde. Dolayısıyla rejim açısından uzun süreli tüketim boykotları hem uzun vadeli enflasyon politikasını negatif etkileyeceği hem de rejimin klientalist ekonomik örgütlenme sonucu palazladığı ve büyüttüğü burjuvazinin hem iç hem de dış pazarda rekabet gücünü negatif etkileyeceği için müdahale gerekiyor.

İşin bu boyutu önemli olsa bile rejimin ekonomik zor karşısında düşeceği veya temsil ettiği burjuvazinin bütünüyle yalpalayacağı mekanik ve indirgemeci bir bakış açısı. Nitekim bu okuma hem faşizmin sosyal tabanını yok sayıyor hem de rejimin ekonomi politik açıdan içerisinde bulunduğu zorunlulukları görmüyor. Buna verilebilecek bir örnek rejimin altyapı inşaatlarında anlaştığı büyük firmaların karlarını dövizle endeksleyerek korumaya almış olması. Bu ekonomik pratik rejim açısından uzun vadede ağır vergi politikaları, orta sınıflarda hoşnutsuzluk ve enflasyon yaratsa da temsil ettiği ve palazladığı burjuvaziyle arasındaki bir zorunluluk ilişkisi.

2.) Buradaki en önemli nokta ise ikinci nokta. Yani boykot çağrıları ve pratiğinin aslında mevcut siyasi kutuplaşma içerisinde aldığı durum ve bunun oluşturduğu zemindir. Şayet boykot hareketi büyür ve hükümet istifa meşru sloganı ile birleşerek rejimin hukuksuzluklarına ve anti-demokratik uygulamalarına karşı bir araya gelebilir ve öfkeli halk kitleleri bu mücadeleyi kararlı bir şekilde sürdürebilirse bu rejime geri adım attırabilir ve hatta rejimin düşmesi için başka çelişkileri de açığa çıkarabilir. Böylesi bir atmosfer devrimci fikirlerin yayılması ve tartışılması için elverişli bir zemin hazırlayabilir.

Boykot çağrıları meşrudur ve desteklenmelidirler ancak bu yapılırken rejimin ve temsil ettiği bütün her şeyin bütünlüklü teşhiri ve bu rejimi var eden sistemin açıklanabilmesi ve mücadelenin çok katmanlı bir şekilde ele alınabilmesi kritik önemdedir. Şayet boykot bütün bu siyasi zemin olmaksızın ele alınırsa büyük ihtimalle mücadele tarihinin pozitif bir dipnotu olarak kalacaktır.